

Republika Srbija
VRHOVNI KASACIONI SUD
Kzz 117/10
30.06.2010. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni kasacioni sud, u veću sastavljenom od sudija: Anđelke Stanković, predsednika veća, Nevenke Važić, Ljubice Knežević-Tomašev, Veska Krstajića i Mirjane Ivić, članova veća, savetnika Vrhovnog kasacionog suda Mirjane Puzović, zapisničara, u krivičnom predmetu okrivljenog M.B, zbog krivičnog dela nedavanje izdržavanja iz člana 119. stav 1. Krivičnog zakona Republike Srbije, odlučujući o zahtevu za zaštitu zakonitosti Republičkog javnog tužioca Srbije Ktz.1027/09 od 02.02.2010. godine, podignutom protiv pravnosnažnih rešenja Prvog opštinskog suda u Beogradu Ki.br.1737/09 (Kv.br.1249/09) od 02.09.2009. godine i Okružnog suda u Beogradu Kž.br.3268/09 od 30.09.2009. godine, u sednici veća održanoj dana 30. juna 2010. godine, doneo je

P R E S U D U

ODBIJA SE kao neosnovan zahtev za zaštitu zakonitosti Republičkog javnog tužioca Srbije Ktz.1027/09 od 02.02.2010. godine, podignut protiv pravnosnažnih rešenja Prvog opštinskog suda u Beogradu Ki.br.1737/09 (Kv.br.1249/09) od 02.09.2009. godine i Okružnog suda u Beogradu Kž.br.3268/09 od 30.09.2009. godine.

O b r a z l o ž e n j e

Prvi opštinski sud u Beogradu, rešenjem Ki.br.1737/09 (Kv.br.1249/09) od 02.09.2009. godine, prema okrivljenom M.B, u stavu jedan, ukinuo je pritvor određen rešenjem istražnog sudije Prvog opštinskog suda u Beogradu Ki.br.1391/03 od 17.11.2003. godine po kom okrivljeni do dana donošenja ovog rešenja, nije lišen slobode, a u stavu dva prema okrivljenom M.B. je naređeno povlačenje poternice raspisane po naredbi istražnog sudije Prvog opštinskog suda u Beogradu Ki.br.1391/03 od 17.11.2003. godine.

Okružni sud u Beogradu rešenjem Kž.br.3268/09 od 30.09.2009. godine odbio je kao neosnovanu žalbu Prvog opštinskog javnog tužioca u Beogradu izjavljenu protiv rešenja Prvog opštinskog suda u Beogradu Kv.br.1249/09 - Ki.br.1737/09 od 02.09.2009. godine.

Republički javni tužilac Srbije, podigao je zahtev za zaštitu zakonitosti Ktz.1027/09 od 02.02.2010. godine protiv rešenja Prvog opštinskog suda u Beogradu Ki.br.1391/03 - Kv.br.858/9 od 10.06.2009. godine, Ki.br.1737/09 - Kv.br.984/09 od 01.07.2009. godine, Ki.br.1737/09 - Kv.br.1249/09 od 02.09.2009. godine i rešenja Okružnog suda u Beogradu Kž.br.3268/09 od 30.09.2009. godine zbog povrede krivičnog zakona iz člana 369. stav 1. tačka 2. ZKP i bitne povrede odredaba krivičnog postupka iz člana 368. stav 1. tačka 11. ZKP, s predlogom da Vrhovni kasacioni sud utvrdi da je u navedenim rešenjima povređen zakon u korist okrivljenog M.B.

Vrhovni kasacioni sud je postupio u smislu člana 422. stav 3. ZKP i u sednici veća održanoj u odsustvu uredno obaveštenog Republičkog javnog tužioca Srbije, okrivljenog M.B, kome poziv nije mogao biti uručen na adresi iz spisa predmeta, razmotrio spise predmeta sa pravnosnažnim rešenjima pa je, po oceni navoda i predloga iznetih u zahtevu, našao:

Zahtev za zaštitu zakonitosti je neosnovan.

U podnetom zahtevu se navodi da je prvostepenim rešenjem Ki.br.1737/09 – Kv.br.1249/09 od 02.09.2009. godine, kojim je osumnjičenom M.B. ukinut pritvor, jer su prestali razlozi zbog kojih je isti bio određen, i da je u smislu odredaba člana 95. stav 1. tačka 6. i člana 96. stav 6. OKZ nastupila zastarelost krivičnog gonjenja, prvostepeni sud učinio povredu krivičnog zakona iz člana 369. tačka 2. ZKP, jer je krivično delo nedavanje izdržavanja iz člana 119. stav 1. KZ RS trajno krivično delo, kod koga se kao vreme izvršenja dela smatra sve vreme dok traje protivpravno stanje prouzrokovano tim delom, pa se rokovi nastupanja zastarelosti krivičnog gonjenja nisu mogli računati na način kako je to učinio prvostepeni sud u osporenom rešenju.

Vrhovni kasacioni sud nalazi, nasuprot navodima iz zahteva, da krivično delo nedavanje izdržavanja iz člana 119. stav 1. KZ RS nije trajno krivično delo, već je svršeno samim propuštanjem da se da izdržavanje, kako je određeno poravnanjem (u konkretnom slučaju) tj. sudskom odlukom, i da se eventualno ponavljanjem radnji izvršenja prema istom licu, svakom novom radnjom ostvaruje novo krivično delo, u kom slučaju se radi o produženom krivičnom delu, iz čega je prvostepeni sud izveo pravilan zaključak o nastupanju zastarelosti krivičnog gonjenja osumnjičenog za radnje tog krivičnog dela, do podnošenja predloga za pojedine istražne radnje, a time i o razlozima koji opravdavaju ukidanje pritvora prema osumnjičenom.

Naime, kako iz spisa predmeta proizilazi, protiv osumnjičenog M.B. je, zbog osnovane sumnje da je izvršio krivično delo nedavanje izdržavanja iz člana 119. stav 1. KZ RS, nedavanjem izdržavanja maloletnom detetu, posle 28.12.2001. godine (kao dana zaključenja sudskog poravnanja), predloženo preduzimanje određenih istražnih radnji dana 17.06.2003. godine (kada je u junu mesecu 2003. godine okrivljeni poslednji put propustio da plati izdržavanje tj. učinio poslednju radnju izvršenja krivičnog dela), pa uzimajući u obzir da je od 17.06.2003. godine, prošlo više od četiri godine, a kod činjenice da je za predmetno krivično delo propisana kazna zatvora do jedne godine, i po nalaženju Vrhovnog kasacionog suda u smislu člana 95. stav 1. tačka 6. i člana 96. stav 6. OKZ, je u konkretnom slučaju nastupila apsolutna zastarelost krivičnog gonjenja, a u vezi s tim su prestali i razlozi zbog kojih je pritvor određen, sa kojih razloga je pravilno prvostepeni sud pritvor, kao meru obezbeđenja za nesmetano vođenje krivičnog postupka, prema osumnjičenom ukinuo, čime nije povredio krivični zakon u korist okrivljenog iz člana 369. tačka 2. ZKP (tada tačka 3), zbog čega su navodi zahteva ocenjeni neosnovanim.

U podnetom zahtevu se ukazuje da je prvostepeni sud svojim rešenjem povredio odredbu člana 368. stav 1. tačka 11. ZKP, time što je dao nejasne i protivrečne razloge o ovim odlučnim činjenicama, s obzirom da se protiv osumnjičenog vodio skraćeni krivični postupak u kome opis krivičnog dela može biti sadržan u optužnom predlogu, ukoliko bi do njega došlo, a ne i u podnetom predlogu za preduzimanje određenih istražnih radnji.

Vrhovni kasacioni sud nalazi da je prvostepeni sud imao u vidu da je protiv osumnjičenog podnet predlog za preduzimanje istražnih radnji u smislu ranije važećeg člana 435. stav 1. ZKP, da optužni predlog nije podnet, pa je pravilno na osnovu ovog akta cenio period u kome osumnjičeni nije davao izdržavanje maloletnom detetu, (dakle nije uzeo eventualne buduće radnje o kojima nema podataka u spisima) a potom u odnosu na taj period i vreme zastarelosti krivičnog gonjenja predmetnog krivičnog dela, i u vezi s tim i okolnosti koje opravdavaju odluku suda o ukidanju pritvora, u smislu ranije važećeg člana 141. stav 3. ZKP, o čemu je dao jasne i neprotivrečne razloge, zbog čega su navodi zahteva ocenjeni kao neosnovani.

U zahtevu se ističe da drugostepeni sud nije cenio navode iz izjavljene žalbe o učinjenoj bitnoj povredi odredaba krivičnog postupka i povredi krivičnog zakona, te da je na ovaj način povređen krivični zakon na štetu okrivljenog.

Nasuprot tome, Vrhovni kasacioni sud nalazi da je drugostepeni sud cenio sve istaknute navode izjavljene žalbe i dao neprotivrečne razloge o tome zašto prihvata kao pravilnu odluku prvostepenog suda, i razloge za ukidanje pritvora kao mere obezbeđenja prisustva okrivljenog u cilju nesmetanog vođenja krivičnog postupka, pa na taj način nisu učinjene povrede krivičnog zakona na štetu okrivljenog, zbog čega su navodi zahteva ocenjeni neosnovanim.

Vrhovni kasacioni sud se nije upuštao u ocenu povrede zakona u ostalim rešenjima donetim od strane prvostepenog suda, protiv kojih je zahtev podignut, već se ograničio na ocenu istaknutih povreda zakona samo u odnosu na pravnosnažna rešenja, a u smislu odredbe člana 419. ZKP.

Iz iznetih razloga, Vrhovni kasacioni sud je, na osnovu člana 30. stav 1. Zakona o uređenju sudova i primenom člana 425. stav 1. ZKP odlučio kao u izreci presude.

Zapisničar-savetnik

Predsednik veća-sudija

Mirjana Puzović, s.r.

Anđelka Stanković, s.r.